

Του
Γιώργου Δ.Κ. Σαργιάννη
gsarigiannis@iolnet.gr

ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ ΚΟΥΔΟΥΝΙ

Μίνι φεστιβάλ Γιώργου Ηλιόπουλου (φωτογραφία) στο «Αμιράλ» φέτος. Δυο έργα του από δυο διαφορετικούς θιάσους εναλλάσσονται στο θέατρο της οδού Αμερικής: τα Δευτερότητα μπορείτε να δείτε το πρώτο του, το «Desperados», που παίζεται σε σκηνοθεσία του συγγραφέα απ' την ομάδα «Vertigo» την οποία απαρτίζουν νέοι ηθοποιοί, μαθητές του, τις υπόλοιπες μέρες, το πιο πρόσφατο, την κωμωδία «Το κελεπούρι» σκηνοθετημένη απ' τον Πέτρο Φιλιππίδη με θίασο δόκιμων ηθοποιών στον οποίο συμμετέχει και ο ίδιος ο συγγραφέας - ηθοποιός.

Αθάνατος! Ο Μέγας Σατρικός Σουρής επανέρχεται δριμύτερος. Το ποίημά του «Ποιος είδε κράτος λιγιστό» που 'χουν περιλάβει η Ρούλα Πατεράκη κι ο Άκης Βλουτίης στη διασκευή τους πάνω στον Ξενοπούλο «Ο κόκκινος βράχος» η οποία παίζεται στην Νέα Σκηνή του Εθνικού είναι σα να γράφτηκε ειδικά για τις συνθήκες στις οποίες ζούμε αυτόν τον καιρό στην Ελλάδα... **Και το καλοκαίρι** τα «Βήματα» της Ελένης Γερασιμίδου

(φωτογραφία) και του Αντώνη Ξένου, στα οποία συμμετέχει και η επίσης ταλαντούχα κόρη τους Αγγελική Ξένου, Σουρή πρόκει-

ται να κάνουν. Σε περιοδεία. **Η Μαρία Μάλλιου** ετοιμάζει μια - απίλοφορητη ακόμα - σύνθεση κειμένων του και διασκευή τους, που θα σκηνοθετήσουν η ίδια κι η Ελένη Γερασιμίδου. Και που περιλαμβάνει τρία μονόπρακτα του Γεωργίου Σουρή - «Ο Αναπαράδοδος», «Η περιφέρεια», «Δεν έχει τα προσόντα -», τα οποία θα τα συνδέουν αποσπάσματα απ' τους αξεπέραστους διαλόγους του μεταξύ Φασουλιά και Περικλέτου και ποιημάτων του.

Τα σκηνικά και τα κοστούμια θα 'ναι του Κώστα Βελινόπουλου, η μουσική του Δημήτρη Λέκκα και θα παίζει, πλην των τριών μελών της οικογένειας Γερασιμίδου / Ξένου, άλλος ένας ηθοποιός.

Θυμήθηκα πως τον Σουρή επανέφερε στη θεατρική επικαιρότητα το 1976, με τη σύνθεση «Τα ίδια και τα ίδια» που ανέβασε στο ΚΘΒΕ το οποίο τότε διύθυσε, ο Μίνως Βολανάκης. Επιτυχία μεγάλη που παρουσιάστηκε και στην Αθήνα, στο «Βέμπο». Και την οποία άρπαξε ο μακαρίτης ο Βαγγέλης ο Λιβαδάς - τι δόξες και τι άδοξο τέλος... - και την επόμενη σεζόν την παρουσίασε στο «Βέμπο» ως δική του πλέον παραγωγή.

Η ανακοίνωση έφτασε απ' την Θεσσαλονίκη στις 24 Νοεμβρίου. Την υπογράφει ο διευθυντής και ψυχική τής εκεί Πειραματικής Σκηνής της «Τέχνης», θεατρολόγος, καθηγητής στο Αριστοτέλειο και σκηνοθέτης, Νικηφόρος Παπανδρέου (φωτογραφία δεξιά). Αμφισβήτησα κατά καιρούς κάποια καλλιτεχνικά αποτελέσματα της Πει-

Πρόδρομος Τσινικόρης, Εφη Σταμούλη, Δημήτρης Βάρκας στο έργο του Άκη Δήμου «Απόψε τρώμε στην Ιοκάστης» - η σκηνοθεσία του Γιάννη Μόσχου: απ' τις μεγάλες επιτυχίες της Πειραματικής Σκηνής της «Τέχνης» που αναγκάζεται να κατεβάσει αυλαία

ραματικής, ποτέ όμως τη σοβαρότητα του ρεπερτορίου της, τη συνέπεια και, κυρίως, το Ηθος της. Επειδή θα 'χα πάρα πολλά να πω, δε θα πω, τελικά, πολλά. Ενα μόνο: πως - εγώ τουλάχιστον - ΝΤΡΕΠΟΜΑΙ. Κι αφήνω το κείμενο να μιλήσει: **«Επειτα** από 32 χρόνια αδιάλειπτης συμμετοχής στη θεατρική ζωή της Θεσσαλονίκης, η Πειραματική Σκηνή της «Τέχνης» είναι αναγκασμένη να ανακοινώσει την αναστολή της λειτουργίας της.

Πράγματι, τα τελευταία χρόνια η οικονομική κατάσταση του θεάτρου μας επιδεινώνεται διαρκώς, για γνωστούς αντικειμενικούς λόγους, όπως συμβαίνει άλλωστε με όλες τις πολιτιστικές δραστηριότητες. Η κατάσταση όμως έφτασε σε οριακό σημείο έπειτα από την απόφαση του υπουργείου Πολιτισμού να μη δοθούν καθόλου επιχορηγήσεις για την περσινή θεατρική περίοδο. Πέρισσο φθινόπωρο, παρά την αβεβαιότητα που επικρατούσε, δεν είχαμε κρίνει σωστό, σε εποχή οικονομικής κρίσης και γενικής απαισιοδοξίας, να συντελέσουμε (στο μέτρο που μας αναλογεί), στη συρρίκνωση της καλλιτεχνικής ζωής της πόλης και στη γενικότερη αποκαρδίωση. Ετσι, υλοποιήσαμε κανονικά τον προγραμματισμό μας, με εναλλασσόμενο ρεπερτόριο και τέσσερα νέα έργα, ελπίζοντας ότι θα υπάρξει, έστω αναδρομι-

κά, κάποια κίνηση εκ μέρους του Υπουργείου (όχι ειδικά για μας, αλλά για το επικορηγούμενο θέατρο στο σύνολό του). Δυστυχώς αυτό δεν έγινε, με αποτέλεσμα να βρισκόμαστε σήμερα σε αδιέξοδο, με πολλά χρέη, απλήρωτους συνεργάτες, δάνεια με επαχθές επιτόκιο κ.λπ.

Παρ' όλα αυτά, έπειτα από τη διαβεβαίωση ότι οι όποιες αποφάσεις για τη φετινή θεατρική περίοδο θα ανακοινωθούν εγκαίρως (πράγμα που δεν συνέβη), προχωρήσαμε στον σχεδιασμό της νέας σεζόν, με ένα πρόγραμμα που δίνει έμφαση στις συνεργασίες και τις συμπαραγωγές με άλλες

θεατρικές δυνάμεις της πόλης, όπως επιβállουν οι δύσκολοι καιροί που περνάμε [...]. Ωστόσο, γίνεται κάθε μέρα σαφέστερο ότι η κατάσταση που έχει δημιουργηθεί δεν έχει διέξοδο, κάθε παράταση διογκώνει ακόμη περισσότερο τα χρέη. **Γιατί** είναι προφανές ότι το έθνος του θεάτρου που υπηρετούμε, το ποιοτικό ρεπερτόριο, η ανάδειξη νέων συγγραφέων, σκηνοθετών, σκηνογράφων, το φυτώριο νέων ηθοποιών, το κόστος λειτουργίας μόνιμης στέγης, ο πολυμελής θίασος, η καλλιέργεια του πειρα-

ματισμού και της θεατρικής παιδείας, το χαμηλό εισιτήριο, όλα αυτά αποτελούν χαρακτηριστικά ενός θεάτρου που είναι μαθηματικώς αδύνατον να επιζητήσει μόνο με τις εισπράξεις του, ακόμα και αν υπάρχει ικανοποιητική προσέλευση θεατών στις παραστάσεις του.

Φυσικά, κατανοούμε απολύτως ότι η οξεία οικονομική κρίση που ταλανίζει τη χώρα έχει μειώσει δραστικά τις δυνατότητες της Πολιτείας να στηρίξει τον σύγχρονο πολιτισμό. Και δεν παραβλέπουμε το γεγονός ότι οι στερήσεις και οι θυσίες που ζητούνται από τον ελληνικό λαό κάνουν να φαίνεται σε πολλούς πολυτέλεια η καλλιτεχνική δημιουργία και πρόκληση το αίτημα για την ενίσχυσή της. Ωστόσο, έχουμε την πεποίθηση ότι, ακριβώς σε εποχές κρίσης και ψυχικής καθίζησης, η τέχνη (μιλούμε γενικά, όχι ειδικά για τη δική μας περίπτωση) αποκτά ζωτική σημασία, μας δίνει μια ανάσα, μας βοηθάει να μη βουλιάζουμε ψυχικά, μας παρακινεί να στοχαστούμε με νηφαλιότητα, ενώ παράλληλα ενισχύει την κοινωνική συνοχή - αυτό ισχύει για τον πολιτισμό γενικά, και ιδιαίτερα για το θέατρο που είναι κατεξοχόν τέχνη συλλογική, τέχνη της κοινότητας.

Εξακολουθούμε να πιστεύουμε ότι, ιδιαίτερα στη σημερινή συγκυρία, το να κλείνουν θέ-

προ 50ετίας Τα Θεατρικά Νέα

Το Επαθλο Μαρίκας Κοτοπούλη, για την διετία 1959 - 1961, απενεμήθη χθες στην Βούλα Ζουμπουλάκη (φωτογραφία κάτω), για την ερμηνεία της στο έργο του Εμίλυν Γουίλλιαμς «Το φως της καρδιάς». Η απόφασις ελήφθη διά ψήφων 3 κατά 2 κατά την χθεσινή συνεδρίασι της Επιτροπής [...]. Η επιτροπή [...] έλαβεν υπόψιν τις αποδόσεις που είχαν κατά το 1959 - 61 οι εξής πρωταγωνίστριες: Μελίνα Μερκούρη, Έλλη Λαμπέτη, Άννα Συνοδινού, Βούλα Ζουμπουλάκη, Ασπασία Παπαθανασίου, Βέρα Ζαβιτσιάνου, Αντιγόνη Βολάκου, Ελένη Χατζηπαργύρη, Νέλλη Αγγελίδου, Ίλια Λιβακού, Μάρω Κοντού, Αλίκη Βουγιουκλάκη, Τζένη Καρέζη, Κάκια Αναλυτή, Βίλμα Κύρου, Σμαρούλα Γιούλη, Άννα Φόνσου, Μαίρη Χρονοπούλου, Γκέλλη Μαυροπούλου, Άννα Κυριακού και Τζένη Ρουσσέα. Προεκρίθησαν τελικά για τις στομικές αποδόσεις των η Βούλα Ζουμπουλάκη και η Ασπασία Παπαθανασίου [...]. 2 Μαρτίου 1961.

Απόψε, στις 9, στο ριζικό ανακαινισθέν «Βασιλικό» της Θεσσαλονίκης, αρχίζει τις παραστάσεις του το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος. Ως εναρκτήριο έργο θα παρουσιάσει τον «Παπαφλέσσα» του Σπύρου Μελά, με σκηνοθεσία Πέλου Κατσέλη και σκηνικά και κοστούμια Σπύρου Βασιλείου. Στον ρόλο του Παπαφλέσσα ο Ιορδάνης Μαρβίνοσ. 2 Μαρτίου 1961.

ατρα αποτελεί σύμπτωμα παρακμής και επιδεινώνει τη γενικευμένη κρίση, οικονομική, κοινωνική, ηθική, που περνάει η χώρα. Αλλά δυστυχώς δεν μπορούμε να κάνουμε αλλιώς. Ετσι, αφού παίξουμε τις νέες μας παραστάσεις για δύο μήνες, ώστε να κλείσει αυτός ο κύκλος δημιουργικά και ει δυνατόν χαρούμενα, θα διακόψουμε τη λειτουργία μας στο τέλος Ιανουαρίου.

Ευχαριστούμε το κοινό που μας στήριξε με την εμπιστοσύνη του όλα αυτά τα χρόνια, και τους συνεργάτες μας που τον τελευταίο καιρό μάς επικορηγούν με τη δουλειά τους.

Τ' άλλα είναι σιωπή...

Και βέβαια δεν ανέβασε ο Δημήτρης Μαυρίκιος πέρα στο Εθνικό το έργο (1635 με 1636) του Ισπανού Καλντερόν «Η ζωή

είναι ένα όνειρο». Όπως με... μεγάλη βεβαιότητα σας έγραφα στο περασμένο «Τέταρτο Κουδούνι» αναφερόμενος στον γνώριμό μας Σλόμπονταν Ουνκόφσκι που ετοιμάζει το έργο στο Εθνικό Θέατρο του Βελιγραδίου. Τη συνομιλική του «Φρεναπάτ» (1636) του Γάλλου Κορνέιγ ανέβασε - εξαιρετικά - ο Μαυρίκιος.

Δεν ξέρω τι συνειρμούς έκανα και το 'γραφα τόσο, μα τόσο σύγυρος, χωρίς να το διασταυρώσω. Το μόνο σίγουρο είναι πως δεν πρέπει πια να εμπιστευόμαστε τη μνήμη μου - ειδικά την πολύ πρόσφατη...

Το «Η ζωή είναι ωραία» για τελευταία φορά παρουσιάστηκε στην ελληνική σκηνή απ' το «Θέατρο του Νότου» στην Κεντρική Σκηνή του «Αμόρε» σε σκηνοθεσία Θωμά Μοσχόπουλου

(φωτογραφία) το χειμώνα 2003 - 2004 για να μεταφερθεί, λόγω μεγάλης επιτυχίας, την επόμενη σεζόν στο θέατρο «Πόρτα». Ευχαριστώ τους φίλους που μου το επισήμαναν.